

***La ciutat de ningú* - Antoni Vidal Ferrando**

Si llegim la contracoberta de *La ciutat de ningú* ens semblarà un llibre més dels que tracten les frustracions i les malenconies d'un home solitari que s'ha fet més gran del que comptava. Tan bon punt el comencem, però, ens adonem que assistim a un festival de llengua, però sobretot de música. Tant se val, el tema del llibre! Antoni Vidal Ferrando (Santanyí, 1945) ens enamora a cada frase.

Hi ha un fil musical en la literatura catalana construït per escriptors solistes que escandeixen cada oració com si fos un solo de fagot. El trobem en els contes de Salvador Espriu, en els diccionaris de Miquel Bauçà, en l'obscuritat d'Enric Virgili i de Pasqual Farràs, en algun aforisme enigmàtic de Valentí Puig. Vidal Ferrando segueix aquest fil, adequat per a personatges trasbalsats, capriciosos i lírics com el protagonista de *La ciutat de ningú*.

“Conec aiguats i besos, espantaocells que abans eren incendis de pura majestat, el rastre llarg de cendra que deixa la història.”, llegim, i creiem reconèixer-hi la nostàlgia. Però després arriben frases com “Quan pul·lula la difamació ¿basta tenir nocions d'esquí aquàtic?” i llavors, davant la joia de l'absurd, no sabem si som davant un text surrealista o un perfil de la senilitat. A *La ciutat de ningú* no és que costi seguir el fil, és que, com diu la cançó de Quimi Portet, “és el fil que em perd a mi”. L'única certesa és la de la sonoritat de la prosa, de la precisió de cada mot.

El protagonista visita el psiquiatre, rememora les morbideses de la tia Olga, escolta els consells del seu gat, disserta sobre ovis i búfals. Cada tantes pàgines, sorgeixen unes fotos comprometedores del seu pare falangista, però no arriben a leitmotiv ni sostenen protagonisme a tantes oracions d'artista. Potser sí que la bellesa és un refugi quan l'enyor ens venç, com les estrelles que el protagonista observa amb el telescopi: “Un home sense una bona dosi de deficiència és com una bassa sense granotes.”

Des del 2012, Vidal Ferrando ha publicat un llibre de poemes i un de narracions, i ha aplegat les tres novel·les en un sol volum. En una entrevista recent, sostenia que potser calia viure a Barcelona per jugar certes lligues. S'equivoca: si enlluerna des de Santanyí, l'aplaudirem des de tot arreu.